

7. fejezet:

Vihar

Gabriela még napokig a palotában maradt, mert a távolról érkezett vendégeknek nem volt kedvük hazamenni. Voltak, akiket a falubeliek a házaikba fogadtak, de sokan kisebb sátrakban húzták meg magukat. Az új király tiszteletére a moraviaiak minden este hatalmas tüzet raktak a falu közepén. A zeneszó és tánc zaja elhallatszott a kastélyig, ami miatt Gabrielának egyre inkább neheze esett a bezártság. Vágyakozva könyökölt a terasza korlátján, és megpróbálta meggyőzni magát arról, hogy az egész az ő biztonságát szolgálja. Hiányzott neki Rona, Aya, Yd és Lein. Olyan volt, mintha elfelejtették volna őt, mert senki nem kereste fel a koronázás óta. Már arra is gondolt, hogy bonyolulttá vált bejutni a kastélyba, elvégre rengeteg palotaőr volt mindenhol. Akárhova is ment, minden sarkon ott álltak.

– A királyunk nagyon óvatos – jelentette ki egyik nap Umepi.

– Ez azért egy kicsit túlzás, nem?

– Én örülök neki – vonta meg a vállát a szolgáló. – Korábban az sem számított, ha egy őr állt melletted, mert nem vigyáztak azok senkire. Olyanok voltak, mint a bábuk.

Gabriela nem reagált a megjegyzésre. Ezek a palotaőrök teljesen átlagos emberek voltak, akiket Aslios és a katonák jelöltek ki a posztjaikra, nem pedig az ellenség keze által jutottak be ide. A méregtől megszabadított férfiak nagy része végül hazament, csak néhányuk vette fel a szolgálatot az új királynál. Gabriela tudta, hogy Aslios mindent okkal tesz, ezért nem volt tőle boldog, hogy a fiú szerint ilyen erős védelemre van szükség. Ha bent ennyien vannak, akkor vajon mi lehet kint?

A koronázás utáni első hetekben számos változás állt be Serbenia életében. Az első nagyobb hír az volt, hogy Aslios megalapította saját tanácsadó testületét. Az új Tanács tagjait Gabriela ismerte, és ha jobban belegondolt, meg sem lepődött azon, hogy Aslios miért ezeket az embereket választotta maga köré. Frenát mint az első számú tanácsadót Rioc, Harol, Dromnis, Raza, Zyga és Tocal követte, illetve ott volt még Nival, akivel Aslios az utóbbi időben egyre sűrűbben vonult el tanácskozni.

A lány megkönnyebbült, amikor Nival végre beavatta minden titkába a királyt, hiszen Aslios fontosnak tartotta a kém tudását.

Frena sem vesztegette az idejét. Egyik este gondolataiba merülve indult a kőasztalos terembe, mert Danaust várta. Gabriela kérdésére csak annyit mondott, hogy a férfi minden uralkodó trónra kerülése után megjelenik, és ez alól Aslios sem kivétel. Első királyi napjaiban az istennő volt a fiú legerősebb támasza, aki ügyelt a részletekre is.

Időközben Gabrielának feltűnt, hogy Aslios egyre gondterheltebb. Arcára volt írva, hogy nyomasztják a birodalom gondjai. A lány sokszor eltűnődött a Gyöngyös Koronán. Vajon Aslios tudta, hogy ez vár rá, ha király lesz? Tisztában volt a nehézségekkel vagy a csillag problémáival? Biztosan nem. Erre senki nem készülhet fel igazán.

Gabriela remélte, hogy Frena eddigi tanítása Aslios hasznára válik, és hogy nagyon gyorsan rendeződik minden.

Már majdnem egy hónap eltelt a koronázás óta, a Bőség Hava a végéhez közeledett. Morava élete visszaállt a megszokott mederbe, a falusiak száma napról napra egyre nőtt. Ismeretlen családok kerestek szállást, vagy régen távozott lakók érkeztek vissza az új király miatt. Érezhető volt, hogy az emberek bíznak a jobb jövőben.

Gabriela minden este megtisztította a vizet a méregtől. Többször eltűnődött rajta, miért nem képes teljesen kivonni a mérget a csillag vizéből, mert akárhányszor próbálta, mindig fekete volt a tenyere. Legtöbbször a palota előtti folyószakaszt vette célba. Miután beledugta a kezét, azonnal eggyé vált a vízzel. Egyre rövidebb ideig tartott az esti sétája, aminek az egész folyamatot álcázta. A kézmosás

csupán ürügy volt arra, hogy kapcsolatba léphessen a folyóval. Raza sosem gyanakodott, pedig mindig elkísérte az útjára.

Egyik este Gabriela fáradtan kilépett a teraszra. A messzi távolban húzódó hegyvidék csúcsai már a sötétségbe vesztek. A méreg jelenlétén tűnődve könyökölt a balkon mellvédjén.

Néhány perc merengés után egy nagy árnyat látott a dombok felett. Fáradtsága azonnal elillant. A szíve a torkában dobogott egészen addig a pillanatig, amíg végre kivette az árnyékból Urba alakját. Már a sas lábán lógó gyűrűk csilingelését is hallotta.

Érdeklődve figyelte a nagy madarat, aki néhány kanyart tett a levegőben, majd zuhanórepülésben megindult lefelé, ám az utolsó másodpercben kitérte széles szárnyait, hogy újra felröppenjen. Hangtalanul szelte a levegőt, aztán eltűnt Gabriela szeme elől. Ő a kőkorlátnak támaszkodva nézett a tornyok felé, de nem látott semmit a csillagokon kívül.

A következő másodpercben kisebb szélvihar kerekedett körülötte, ahogy a hatalmas madár erőteljes szárnycsapásokkal leszállt a mellvédre. A lány eltakarta a szemét az erős légáramlat miatt, csak akkor nézett fel, amikor a szél már elült.

Urba fenséges pompájában állt előtte, éles karmaival biztonságosan tartotta magát a kőkorlát szélén. Ránézett a lányra, de mintha nem lett volna rajta semmi érdekes, tollázkodni kezdett. Gabriela nem mert közelebb menni hozzá, elvégre mégiscsak egy vad sasról volt szó. Lassan behátrált volna a szobájába, amikor hirtelen Hanalin jelent meg, hátán Aslioszal.

A fiú szemrehányón nézett Urbára, aztán Gabrielára.

– Megijesztett?

– Nem – rázta a fejét a lány, de azért megkönnyebbült.

Aslios leugrott Hanalin hátáról, aki azonnal el is tűnt. A fiút látva Urba megrázta magát, majd engedelmesen megdöntötte magát, mintha csak a felszállásra invitálná. Aslios a fejét ingatta.

– Mára vége, Urba. Eleget gyakoroltunk.

A sas hosszasan fürkészte Asliost, majd újra tollázkodni kezdett.

– Gyakoroltatok?

– Igen. – Aslios kinyújtózott, köpenye alól kivillant az úti ruhája. – Kipróbáltam, hogy felejtett-e valamit a parancsokból, amiket apám tanított neki. – Benyúlt a kabátja zsebébe, és kihúzott onnan egy kisebb lapot. Széthajtotta. A papíron mindenféle ábra és megjegyzés volt, nyilakat és karikákat rajzoltak rá. – Apám jegyzetei között találtam – magyarázta a fiú. – Parancsokat írt le velük.

– Nekem nem mond semmit.

– Nézd! – mutatta Aslios, aztán a sas lába felé bökött. – A gyűrűk a két karika, vagyis Urba. A nyilak pedig a mozgás irányát jelölik.

– Mellette pedig a parancsszó.

– Úgy van. Urba mindenre emlékszik, de azért gyakoroltam vele egy kicsit. Sötétben jobbnak láttam, mert aki észreveszi, azt hiszi, hogy támadás kezdődik.

– Eleinte én is azt hittem. – Gabriela fázósan összehúzta magát.

– Téged sose bántana.

– Honnan tudod?

– Mert velem vagy. Ültél a hátán is, így tudja, hogy nem vagy ellenség. – Aslios kicsatolta úti köpenyét, majd egy mozdulattal a lány vállára terítette.

Gabriela elpirulva burkolózott bele a meleg ruhadarabba.

– Haladsz a dolgaiddal?

A fiú mintha várta volna a kérdést. Neki támaszkodott a falnak.

– Mondjuk.

Szűkszavúsága feltűnő volt. Soha nem fogta vissza magát, ha magyarázatról volt szó, ezért Gabriela érezte, hogy Asliosnak nem tetszett a kérdés. Cipőjével böködni kezdte a terasz követ.

– Nem akartalak emlékeztetni rá, bocsánat. Megszoktam, hogy kérdezhetek tőled – tette hozzá nevetgélve. Erre mintha Aslios arca is felengedett volna.

– Érdekes, hogy ha rólad van szó, még a faggatózást sem bánom annyira.

Néhány percig némán álltak egymás mellett. Urba egyszerre megrázta magát, tekintete megint a fiúra szegeződött. Aslios olyan mozdulatot tett, mintha a levegőbe pöckölne valamit, mire a hatalmas sas kitárta a szárnyait, és kisebb szélvihart kavarva felszállt. Gabriela gyorsan eltakarta az arcát.

– Ez melyik parancs volt?

– Elküldtem. Hogy mit csinál, az legyen az ő dolga. Gondolom, élelmet keres magának.

Gabriela érdeklődve nézett rá.

– Talán te is éhes vagy? Umepi hozott a konyháról egy tálca finomságot.

Még mielőtt Aslios tiltakozhatott volna, már be is szaladt a szobába, és a tányéron kívül két párnát is hozott magával. Ledobta őket egymás mellé, majd miután a földre tette a tányért, leült az egyik párnára. A fiú követte. Szótlanul falatoztak a gyümölcsből és az aprósüteményből.

– Olyan gyorsan megy minden – jegyezte meg halkan a lány. – Pár hete még Danon voltunk. Most meg már megkoronáztak.

– Igen – sóhajtott Aslios. – De... jobb is ez így. Legalább nem vet szét az idegeskedés, hogy történik valami kiszámíthatatlan. Az ellenségeink így sem tétlenkednek.

– Mi történt?

– A csillag másik felén zavargásokat jelentettek a csapatok. Mire azonban odaküldhettem volna valakit, el is csitulak a felkelések. Breduba zászlaja alatt vonulnak – tette hozzá. – Rioc szerint csak felméri, hogy milyen az új védelmünk. Fogalmuk sincs, mik a terveink, ezért puhatolóznak. Nem csatáznak, csak riadalmat keltenek.

– Pont úgy, mint édesapád ideje alatt, nem?

Aslios a falnak döntötte a fejét, úgy nézte a csillagos eget.

– Így van.

– Nem védhetjük meg mi ketten Serbeniát? – tette fel a kérdést a lány. – Nem kell tudnia róla senkinek, nem buknánk le.

Aslios elnevette magát.

– Mert ha jön egy hatalmas vihar a semmiből, majd egy forgószerű, utána pedig egyetlen pillanat alatt kiáradnak a folyók, az nem lesz feltűnő, igaz? Lehet, hogy senki nem beszél az erőkről, de az emberek nagyon is tudják, hogy léteznek. Soha többé nem lenne nyugtunk, a keresésünkre indulnának. Ne feledd, mi csupán őrzői vagyunk az erőinknek.

– Ez igazságtalan – morgolódott Gabriela. – Tuga nyüszítve kullogna haza, ha az arcába tolnád, mire vagy képes. Én meg haját mosnék neki. Bár azt se köszönné meg – kacintott.

– Amíg nem töltött be teljesen a víz, addig különben sem kellene nagyon ugrálnunk. Ne teremtsünk feleslegesen életveszélyes helyzeteket!

– Mindig történhet valami – vetette ellen Gabriela, és a fiúra sandított. – Az utunk fele ebből állt, ha már elfelejtetted volna.

Aslios fejcsóválva levett a tányérról néhány sárga gyümölcsöt.

– Így visszagondolva, felelőtlen voltam, hogy belerángattalak. Tényleg otthagyhattuk volna a fogunkat.

– Te – bökött Asliosra Gabriela. – Te hagytad volna ott a fogad.

A fiú egyszerre elkomorodott. A távolba meredt, szája keskeny vonallá szűkült. Annyira nem ő volt, hogy a lány azt hitte, egy teljesen más ember ül mellette.

– Mondd! – Aslios ránézett, és a tekintetében ismeretlen szomorúság ült. – Volt olyan, hogy nem voltál őszinte hozzám? Amikor tudatosan hazudtál nekem?

Gabriela meglepődött a kérdésem.

– Sosem hazudtam neked. Sem tudatosan, sem máshogy. – Hallgatott egy nagyon rövid ideig, majd ő kérdezett. – Talán adtam rá okot, hogy ezt feltételezed?

Aslios összenézett vele, végül megcsóválta a fejét.

– Nem. Bocsásd meg, hogy megkérdeztem.

Gabriela már nyitotta volna a száját, de a fiú felpattant a helyéről, és a következő pillanatban megjelent a balkonon Hanalin. Olyan hirtelen történt minden, hogy mire a lány felocsúdott volna, Aslios már fel is pattant a szárnyas ló hátára.

– A vacsorát köszönöm. Nemsokára találkozunk! A köpenyt nálad hagyom. Szép álmokat!

Azzal egy újabb fénypontban eltűntek a semmiben, és Gabrielában akkora űr maradt, mint még addig sohasem.

Breduba nem szüntette meg a támadásokat a serbéniai falvak ellen. Volt, hogy az ellenséges katonák kisebb csatát robbantottak ki a falusiak között. Sok sebesült maradt a földön. Tuga emberei fáradhatatlanok voltak, a beszámolók szerint sokan még a kardszúrásra sem reagáltak. Gabriela biztos volt benne, hogy a katonák ereiben ugyanaz a méreg dolgozik, mint a moravai csatánál a kastélyt védő férfiak szervezetében, de erről foglyok híján nem tudott megbizonyosodni. Az ellenséges seregek mindig magukkal vitték a saját sérültjeiket, így nem volt kit megvizsgálni. A palota védelmét megerősítették, és egyre többen jelentkeztek fegyveres szolgálatra.

A katonai és szervezési feladatokat Harol látta el. Ő volt az is, aki embereket választott ki a pozíciókra. Gabrielának csak a koronázás utáni hetekben tűnt fel, hogy az új Tanács tagjaként Harolé a főszerep. Rioc észrevehetően egyre ritkábban állt a tömeg elé, inkább fiatalabb társainak engedte át ezt a pozíciót.

Az Aslios oldalára állt katonák mindegyike engedelmesen szolgált a szárnyas lobogó alatt. Dromnis egy alkalommal hosszú órákig tartó megbeszélés után váltott szót Gabrielával, és elmondta, hogy Serbenia valamennyi településére küldtek kiképzett fegyvereseket.

Moravában még így is egy nagyobb csapat katona maradt a palotában szolgáló őrökkel együtt, akik éberen vigyázták a kastély lakóinak nyugalma. Gabriela helyeselte Aslios intézkedéseit, de mivel a fiút néha napokig nem látta, nem mondhatta el neki, hogy nagyon is jól csinál mindent, és hogy jó királya Serbeniának.

Moravára ráköszöntött az ősz. Nappal a levegő még vibrált a melegtől, de az este és a hajnalok köpeny nélkül már elég hűvösek voltak. Az egyik ilyen reggelen Umepi olyan lendülettel törte rá az ajtót Gabrielára, hogy az szinte kiugrott az ágyból ijedtében.

– Ébredj! – Umepi meg sem várta, hogy barátnője teljesen felébredjen, azonnal elhúzta a függönyöket. A vakító napfény elárasztotta a szobát.

Gabriela nyögve takargatta a szemét.

– Mi az? Baj van?

Umepi nagyon izgatott volt, szinte ugrált örömeiben.

– Dehogy! Meglepetés!

Azzal félreállt. Yd és Lein léptek be a szobába. Gabriela hirtelen azt sem tudta, mit mondjon. Yd szorosan megölelte barátnőjét, és Lein is nagyon boldog volt, hogy megint együtt vannak.

– Meddig maradhattok? – kérdezte Gabriela, amikor elengedte a lányokat.

Yd és Lein hamiskásan összenéztek, mire a nagyobbik lány szólalt meg:

– Mától kezdve mi is a palotában lakunk. Önként jelentkezünk, hogy a király mellett szolgáljunk.

Gabriela megdöbbsen, majd elszégyellte magát, és megcsóválta a fejét.

– Ez hatalmas áldozat.

– Mondtam, hogy önként jelentkezünk – nevetett Yd. – Hidd el, a faluban nem veszik akkora hasznunkat, mint itt.

– De mi lesz a házatokkal?

– Arli és Nedi gondozzák majd – vont a vállát Lein. – Ha egyikünk férjhez megy, lesz hol laknunk.

Gabrielát furcsa érzések lepték meg. Nem tudott magyarázatot adni rá, miért érez így. Más gondolat férközzött a fejébe.

– Ahol én vagyok, ott leszek a legnagyobb veszélyben – mondta halkán. – Tudjátok, hogy első vagyok az ellenségeink listáján.

– Ennyi katonával körülötted? – csóválta meg a fejét Yd. – Ugyan. Ilyesmire ne is gondolj!

Pedig kell, gondolta magában Gabriela, de látta, hogy nem győzheti meg a lányokat az ellenkezőjéről. Yd és Lein elhatározták magukat, ami annyit jelentett, hogy már csomagokkal érkeztek. Umepi örömmel segített megkeresni a szobáikat. Gabriela végül megenyhült. Igyekezett beleélni magát, hogy a barátnői itt lesznek tőle nem messze, és lényegében akármikor találkozhatnak. Felöltözködött, majd felkapta Lein egyik csomagját, hogy kövesse Umepit.

Már lent voltak a bejárat csarnokban, amikor kinyílt a trónterem ajtaja. Frena lépett ki rajta, őt követte Rioc, Barul és Aslios. Gabriela felzárkózott a lányok mögé, csak egyetlen pillantást engedett meg magának a kis csapat irányába. Nem értette, mit keres Barul a palotában.

Iyir fogadta a lányokat odalent. A jelek szerint már korábban értesült az érkezésükről, mert kész volt számukra a palotai egyenruha. Umepi és Iyir egyszerű fehér öltözetet viseltek, de a kötényük ragyogó napsárga volt, a szívük fölött Serbenia szárnyas címere látszódott. Yd büszkén vette át a ruhákat, és rámosolygott a hűgára, aki jobban meg volt illetődve. Gabriela nem csodálkozott: amikor ő jutott el Moravába, hasonló érzések kavargtak benne is. Eszébe jutott, hogy ezt mindenképpen meg kell köszönnie Asliosnak, elvégre barátnői az ő engedélyével jöhettek be a kastélyba. Az alkalomra azonban várnia kellett, hiszen a fiúnak rengeteg dolga volt.

Iyir azonnal feladatot adott a lányoknak, amiktől Gabriela feleslegesnek érezte magát. Elköszönt, felsétált a lépcsőn. Harol kiáltott utána:

– Gabriela! A mai napon elhagyhatod a palotát, hogy elhozd a holmidat Rona házából.

A lány elszomorodott, mert ez azt jelentette, hogy végleg elköltözik a javasasszonytól. A földi tulajdona eszébe sem jutott eddig a percig, mivel sosem volt rá szüksége.

Rona és Aya határtalan örömmel fogadták Gabrielát. A kislány is ott ült velük, és bár még a nevét sem árulta el, látszott rajta, hogy egyre erősebb, és néha már mosolygáson is lehetett kapni. Rona olmonnát tett az asztalra, amit valamennyien élvezettel majsoltak.

Harol megsürgette őket. Amíg Rona kissé sértődötten kérdőre vonta a katonát, addig Gabriela és Aya kiűritették a szekrényt, amiben az összes Flubia Eliáról hozott holmi várakozott. Egy bőrönd, az iskolatáska és néhány kisebb csomag gyűlt össze a ház előtt. Amikor az utolsó táskával sétált ki, Gabriela meglepődött a falu elején összegyűlt tömegen.

Ott volt mindenki, aki tudott a költözésről, vagy kíváncsi volt a rengeteg különleges tárgyra. Umepi, Yd és Lein kijöttek a palotából segíteni, de Gabriela tudta, hogy a kíváncsiság hozta ide őket is. Megmosolyogta Harolt, aki sietett volna vissza a kastélyba, de a falubeliek addig beszéltek neki, míg a katona megvonta a vállát.

– Legalább maradj szem előtt – súgta Gabrielának.

A lány élvezettel pakolta ki az iskolatáskáját a falubelieknek. Megmosolygott minden döbbszerű tekintet felé, amit egy egyszerű radírgumi kapott. Az iskolai kis szütyőben sokféle íróeszköz volt, és amikor egy ceruza nyomát eltüntette a radírral, a körülötte állók hűledézve néztek egymásra. Gabriela körbeadta a papírt és a ceruzát, de Avan egy óvatlan mozdulattal kitörte a hegyét. Még mielőtt jól leszütyözték volna a kislányt, Gabriela gyorsan visszakérte a ceruzát, majd egy hegyezővel újra kifaragta. Ez talán még nagyobb ámulatba ejtette az embereket.

Gabriela kirakta egy pokrócra a könyveit, az iskolai egyenruháját, a füzeteket, és még ezer dolgot, amiről már el is feledkezett.

– Ez micsoda? – Yd hosszasan méregette a tubusos szájfényt, így Gabriela megmutatta, mire való. A lányok kacarásztak.

– Mindenki ilyet használ? – kérdezte Yd.

– Dehogy – legyintett Gabriela, és összeérintette az ajkait. – Én sem szoktam, csak a táskámban maradt. Nem szokatlan Flubia Elián – tette hozzá. – Sok lánynak van.

Gabriela hagyta, hogy minden tulajdona körbejárjon. A falusiak végtelen óvatossággal szemlélték meg az ismeretlen tárgyakat. A hajgumi vagy az olló ugyanolyan csodálatot kapott, mint a képekkel gazdagon illusztrált könyvek. Az iskolatáskát például szinte mindenki kipróbálta, és amikor a lány megmutatta, hogy a csaton állítani is lehet, az teljes döbbenetet váltott ki a jelenlévők között.

Amikor Gabriela megtalálta a munkájáért kapott félretett összeget, hosszasan mesélt nekik a pénz és a javak kapcsolatáról. Körbeadott néhány érmét és bankjegyet, amit az emberek egyesével megvizsgálhattak. Sok kérdésük volt a pénzzel kapcsolatban. Gabriela igyekezett mindent megválaszolni.

Majdnem az egész délután elment a nézelődéssel. Gabriela türelmesen elmagyarázott minden apróságot, amire a moravaiak kíváncsiak voltak. A papírzsebkendő, a gombolyag zokni, a jegyzetfüzet, a vonalzó, minden érdekes volt számukra. A hegedűt és a furolát természetesen hatalmas érdeklődéssel fogadták a falubeliek. Gabriela mindegyiken játszott valamit, utána pedig sorra mindenki kipróbálhatta a hangszereket. Az első ügyetlen hangok miatt sokan azonnal elálltak a próbától, és inkább Gabrielát unszolták, hogy ő játsszon nekik. A lány engedett a nyomásnak, végül előadta a darabot, amit Aslios koronázásán a fiúnak tartogatott. Mea Niobi és énekesei nélkül a hatás nem volt olyan eget rengető, de a moravaiak így is tátott szájjal hallgatták végig.

Közeledett az este, ám a tömeg még mindig nem távozott a mezőről. Harol hiába siettette őket. A palota ablakaiban egymás után gyúltak fel a gyertyák, Gabriela gyomra is megkordult. Ettől függetlenül fáradhatatlanul magyarázott, mutogatott, ám amikor kihúzta a bőrröndjéből az utolsó harisnyanadrágot is, titokban megkönnyebbült, hogy a végére ért a bemutatónak.

Nem sokkal ezután Raza és Dromnis érkeztek egy kisebb szekérrel. Raza kíváncsian nézte, ahogy Gabriela újra bepakol a bőrröndjébe, majd amikor a lány kihúzta a fogantyút, elnevette magát.

– Hogy ezzel itt mit fogsz kezdeni, azt nem tudom.

Gabriela visszatolta a helyére a rudat, aztán Raza beemelte a nehéz bőrröndöt a szekérbe. A három katona mindent elrendezett, majd elindultak a palota felé. A lány megölelte Ronát és Ayát, majd biztosította őket, hogy igyekszik sűrűn meglátogatni őket. A kislány arcát finoman megsimogatta, miközben arra gondolt, hogy gyönyörű élete lesz Moravában. Kicsit irigyelte a szabadságáért.

Sokáig integetett a falubelieknek, akik nem akarták őt hazaengedni. A kastély lépcsőin katonák álltak, és Harol láttán vigyázzba vágták magukat. Gabriela elcsodálkozott a gesztuson, elvégre Rioc volt a főparancsnok. Miután megmagyarázta magának, hogy az idős katona távollétében Harol a helyettes, nem is foglalkozott többet a dologgal.

A szobájánál már ott várta három barátnője, hogy segítsenek a csomagok elrendezésében. Gabriela nem akart kipakolni semmit, elvégre nem volt róla meggyőződve, hogy bárminek is hasznát veszi.

– Hagyd csak! Majd elrakom én – ingatta a fejét, amikor Umepi lelkesen a hátizsákjához nyúlt.

– Te tudod – hagyta rá a lány, majd Yd és Lein irányába fordult. – Gyertek, megmutatom, mit kell csinálnotok gyertyaoltás előtt!

Gabrielának csak most jutott eszébe, hogy a lányok valójában szolgálók, és valószínűleg hasznosabb dolguk is lenne, mint vele pakolászni. Elköszönt tőlük, majd ahogy becsukta a szobája ajtaját, hangos sóhajjal nekivetette a hátát. Pillantása a bőrröndjére esett. Úgy döntött, csupán az útból tünteti el a táskákat, ezért egymás mellé állította őket a szekrénye és a fal közötti részbe. Az utolsó kis szütyőt tette volna a kupac tetejére, amikor az egyik zsebből kiesett egy hengeres tárgy. Ahogy felismerte, mit tart a kezében, elnevette magát. Lehajolt, és felkapta a földről a buborékfújót.

– Már biztosan beszáradt – rázta meg a hengert, de azért kilépett a teraszra, és a kupakot letekerve a mellvédhez állt. Felcsillant a szeme, amikor a fúvóka karikájában megrezzent a vékony szappanhártya. A szájához emelte, hogy belefújjon, mire egy aprócska kavics koppant a lába mellett. Gyorsan oldalra nézett, majd ki a sötétedő tájra, de nem látott senkit. Egy pillanatig várt, aztán ahogy újra megpróbált

belefújni a karikába, egy nagyobb kavics landolt a mellvéden. Visszacsavarta a kupakot, lehajolt a kavicsért. Az egyáltalán nem volt különleges, így ledobta a teraszról. Döbbenetére a kövecske nem repült semerre, csak lebegett a levegőben. Azonnal tudta, hogy ki áll a dolog mögött, ezért nézelődni kezdett. Végigsétált a teraszon, kinézett mindenhol, hogy megtalálja a fiút.

– Tudom, hogy te vagy az, Aslios – szólalt meg halkán.

Nevetést hallott valahonnan. Néhány méterrel a feje fölött megpillantotta Asliost, amint egy másik terasz korlátjának támaszkodva őt figyeli. A lány szíve megtelt örömmel, elvégre napok óta nem találkoztak.

– Zavarok? – kérdezte a fiú.

– Dehogyan – csóválta a fejét Gabriela. Aslios átugrotta a mellvédet, majd egy másodperccel később megérkezett a lány mellé.

– Szép estét!

– Neked is. Milyen napod volt?

Aslios kinyújtózott.

– Hosszú. Megerőltető. Tevékeny. – Fáradt volt a hangja, de aztán elmosolyodott. – Láttalak az ablakból. A falu népe nem hagyott neked nyugtot, ha jól vettem észre.

– Ugyan – legyintett Gabriela. – Én jól szórakoztam. A moravaiak nagyon kíváncsiak – nevette el magát.

– Sajnálom, hogy nem lehettem ott – sóhajtott a fiú, és rákönyökölt a kőkorlátra. – Egész nap ez az első alkalom, hogy levegőhöz jutok. Biztosan érdekes volt.

– Ami azt illeti, valamit elfelejtettem nekik megmutatni. – Gabriela előrenyújtotta a buborékfújót. – Te lehetsz az első. Akarod?

Aslios érdeklődve vette el. Ahogy forgatta, látszott rajta, hogy nem tudja, miképp működik.

– Itt? – próbálkozott.

– Inkább ne idd meg!

Gabriela letekerte a kupakot, kihúzta a karikát, és óvatosan belefújta. A fiú felnevetett a buborékok láttán. A lány újra megmártotta, végül Aslios arca elé tartotta, aki utánozta őt.

A buborékok az ég felé szálltak, aztán egy másodperc alatt egyetlen hatalmas szappangömbbé álltak össze. Aslios rákacsintott Gabrielára, aki kuncogott a nyilvánvaló trükközés miatt. Az óriásira duzzadt buborék lassan szállt felfelé, míg szét nem pukkant.

– Köszönöm a lehetőséget! – Aslios visszaadta a lánynak a buborékfújót, aki rátekerte a kupakot, és zsebre tette a tárgyat.

Mindketten hallgattak. Gabriela feje tele volt a nap élményeivel, amiket szívesen elmesélt volna, de visszafogta magát. Vajon érdekelt-e egy királyt holmi költözés? Biztosan nem, hacsak nem államérdek. Hirtelen eszébe jutott Yd és Lein.

– Hálás vagyok érte, hogy itt lehetnek a lányok.

– Reméltem, hogy örülsz neki. Nem voltam benne teljesen biztos, hogy jó ötlet.

– Miért?

– Yd elég rámenőssé vált. Tartottam tőle, hogy végig rajtad lóg majd.

– A barátnőm. Az a dolga – nevette el magát vállvonogatva Gabriela. – Vele kötetlenül tudok beszélgetni.

– Akkor rendben – hagyta rá a fiú, majd újra kikönyökölt a mellvédre. – Nem lett volna jó okom távol tartani őket a palotától.

– Ezt hogy érted?

– A szüleik itt szolgáltak apám ideje alatt – válaszolt Aslios. – Az utolsó időben egyre több támadás érte a falut. Egyik alkalommal Tuga fegyveresekkel érkezett, és kifulladásig űzték a falusiakat. Yd és Lein szülei az utolsó pillanatig küzdöttek, de nem éltek túl a támadást. Belezuhanak egy szakadékba. Nedi és Barul édesanyja is abban a csatában vesztette el az életét. – A fiú hangja megbicsaklott. – Tuga persze vérszemet kapott, és még napokig a faluban maradt. Arli rejtegette a lányokat, ahogy a saját

gyermeküket is. Felnevelte őket, amíg Yd elég nagy nem lett, hogy visszaköltözhesse nek Leinnel a szülei házába.

Gabriela nem tudta a teljes történetet. Frena egyszer régen érintőlegesen ejtett erről néhány szót, de ilyen részletesen nem beszélt róla. Barul és Nedi anyukájának története is teljesen ismeretlen volt neki.

– Te honnan tudod ezeket? – kérdezte halkán.

– Apámhoz minden hír eljutott. Nem tartotta titokban előttem egyiket sem.

A lány nem akart arra gondolni, hogy Aslios még fiatal fiú volt, amikor ennyi veszteséggel szembe kellett néznie. Néhány éve halt meg az édesapja, előtte nem sokkal az anyukája. Egyre több barátját veszítette el. Naponta jöhettek a hírek a támadásokról, elvégre az egyre gyengülő uralkodó nem volt már képes erős védelmet biztosítani a csillagnak. Az ellenség – Tugával az élen – ezt könyörtelenül kihasználta, nem kegyelmezett senkinek.

Kibuggyantak a könnyei, és ahogy legutóbb, a könnycseppek most is beitták magukat a bőrébe. Eszébe jutott Frena magyarázata az öngyógyításról, ezért lehunyta a szemét, amíg a folyamat véget nem ért. Elszégyellte magát.

– Ne haragudj... – szólalt meg. – Csak belegondoltam, mi is történt itt a múltban.

– Ezért soha ne kérj bocsánatot. A te sorsod sem egyszerű.

Gabriela már csak azt vette észre, hogy Aslios szorosan átöleli, ő pedig hozzásimult.

– Nem akarom, hogy szomorú legyél – hallotta a suttogást. – Ez már a múlt.

– Ha mindez nincs...

– Ha mindez nincs, akkor te sem vagy itt. – Aslios még jobban ölelte. – Nincs mit megbánni.

Gabriela szíve ezerszeres sebességgel vert a kijelentés hallatán. Nem tudott uralkodni a mozdulatain, remegni kezdett a lába. *Aslios a királyom*. Próbált ellenállni, de az ölelés nagyon jól esett neki. A fiúból áradt a vágy. Ardo miatt azonnal átlátott Aslioson, és fejbe kólintotta a valóság. *Meg fogja tenni*. Gabriela érezte, hogy itt a határ. Eddig mehet el, nem tovább, különben hatalmas bajban lesznek mindketten.

– Kérlek... – A hangja alig volt hangosabb a gyenge szellőnél. Közben megpróbált kibontakozni a karok közül. – A szabályok... Király vagy...

Aslios engedett neki, de csak annyira, hogy arcuk csupán néhány centire volt egymástól.

– Félsz?

– Veled soha. De... ez... ez nem helyes.

– Pedig annak tűnik. – A lány felnézett a megjegyzésre. Aslios pillantása az övébe mélyedt, majd egy másodpercre lesiklott az ajkára. – Tiszteletben tartom a döntésed – mondta végül. Elengedte Gabrielát, ellépett tőle. – Aludj jól! – Azzal fütyentett egyet, mire a következő pillanatban éles vijjogás hasított a levegőbe.

Urba néhány másodperc múlva szállt a korlátra, és a fiú felült a hátára. A hatalmas madár lábán csilingeltek a gyűrűk, ahogy kisebb szélvihart kavarva felemelkedett utasával az ég felé. Fél perc múlva már nem is látszottak.

Gabriela zihált az élménytől. *Tényleg megcsókolt volna?* Minél több kifogást keresett, annál inkább tudta, hogy ezt már nem tudja kimagyarázni. Túlságosan egyértelmű volt a helyzet.

Újra felidézte a szituációt. Lelki szemei előtt látta magukat összeborulva csókolózni a terasz korlátjának támaszkodva. Akaratlanul is érezni vélte Aslios erős karját a derekán. Kénytelen volt újra és újra a lehetséges végkifejletre gondolni, és amikor már percek óta egy helyben állt, akkor ébredt rá, hogy tulajdonképpen nagyon is akarta azt a csókot.

Alig aludt valamit az éjjel. Ha elbóbiskolt, utána nem sokkal felriadt, és a gondolatai azonnal újratekdték a körforgást. Többször kikelt az ágyból, fel-alá járkált a szobájában. Nem tudta, kivel beszélhetné meg a dolgot, márpedig a feje majdnem szétrobbant.

Frena nem fog örülni, tűnődött. Asliosnak most Serbenia az első, nem a barátnőzés. Újra elvörösödött. Lehet egyáltalán a barátnője? A feltételezést is őrütségnek tartotta. Ydnek sem mondhat semmit.

Folyton vihogta, ha Aslios a közelben lenne. Umepi szintúgy. Lein pedig csak egy naiv kislány. A katonák közül nem vonna be senkit, elvégre a fiút szolgálják, és ez nem tartozik rájuk. Megint lefeküdt az ágyára, de sokáig forgolódott. A hajnal első fényeire aludt el.

A reggelinél igyekezett úgy tenni, mintha nem töltötte volna ébren a fél éjjelt. Jelentősen megkönnyebbült, hogy Aslios nem volt a teremben, holott máskor örült, ha a fiú is részt vesz a beszélgetésben. Yd és Lein már egészen rutinosan viselkedett a reggeli ideje alatt, de még szükség volt Umepi halk utasításaira, mert a lányok néha rossz tálat vagy poharat fogtak meg.

Frena elgondolkozva ült a helyén. Gabriela észrevette, hogy az ajtót méregeti. Vár valakit? Az istennő ekkor magához intette Umepit, váltott vele néhány szót, majd elsietett. Gabriela értetlenkedve nézte, és amikor Yd lépett oda hozzá, eltűnődve megszólította:

– Te tudsz valamit?

– Nem hallottad? – kérdezett vissza a barna hajú lány.

– Nem. Mit kellett volna hallanom?

– Állítólag Aina királynő nagyobbik lánya üzenetet küldött a királyunknak.

Gabriela keze megremegett, de sikerült lepleznie meglepettségét.

– Valóban? És mi volt az üzenetben?

– Én Umepitől tudom, ő pedig az egyik asszonytól a konyháról – folytatta Yd. – Az üzenet szövegét nem ismerem, de a lényege az volt, hogy Riobe találkozót kért Asliostól, és a királyunk ma fogadja.

Gabriélának most már nem kellett tettetnie döbbenetét. Közben pedig ismeretlen eredetű hidegrázás futott végig a gerince mentén.

– És?

Yd megvonta a vállát.

– Valaki azt mondja, hogy csak egy sima találkozó lesz, mások viszont esküdöznek rá, hogy Aina áldását adta mindkettőjükre.

Gabriela arcából kifutott a vér. Rögtön eszébe jutott az első napja Uulén, amikor véletlenül fültanúja volt a királynő és Aslios beszélgetésének. Akkor a fiú kivágta magát, de ezúttal úgy tűnik, Riobe erősebb volt, és Aina beleegyezésével megkönykezte Asliost.

– Serbenián ez máshogy megy – vetette ellen. – Engedni kell a hagyományoknak, nem?

– Aslios már a királyunk – mondta Yd gyanútlanul, miközben összeszedte a terítéket. – Riobe pedig hercegnő, Uule soron következő királynője. Ha most nem róluk lenne szó, akkor igen, a hagyomány az első. De ha két uralkodói sarj akar egymással élni, akkor az csak a saját döntésükön múlik, hiszen országaik jövője a tét.

Gabriela azt hitte, rosszul hall. Fájdalmat okozott neki a gondolat, hogy Aslios Riobét teszi királynévá. Talán rossz választ adott előző este, és ez volt az ok, hogy Riobe mégis megkapja, amit akar?

Yd nem szólt többet, Gabriela pedig elköszönt tőle. A szobája felé sietett. Igyekezett nagyon hamar összeszedni magát, hogy legyen ideje még a találkozó előtt elmenni Aslioshoz, és követelni tőle, hogy mondjon el mindent. Tudni akarta, mi volt a fiú célja a legutóbbi beszélgetésükkel. Furcsa volt, hogy épp ő hagyta volna figyelmen kívül a Virtát, holott Asliosnak nagyon fontosak a hagyományok. Ki akarta faggatni róla, hogy miért nem beszélt a királynékeresésről, ami valahogy mindenkinek nyilvánvaló volt, csak épp neki nem.

Léptei végül lelassultak. Lehiggadt. Hogyan is lehetnének követeléseik egy királlyal szemben, akinek egyetlen célja országának jóléte? Logikus volt, hogy feleséget kell keresnie, születendő gyermekeikkel pedig megerősíthetik Serbenia jövőjét. Riobe hercegnő, a csillagokról gyűjtött tudása messze meghaladja az övét, és tudja, mivel lehet jól tenni másoknak. Emellett már nagykorú. Aslios nyilván ezeket a tulajdonságokat is számba veszi, és helyesen dönt majd.

Gabriela egyre jobban kétségbeesett, mégsem akarta közelebbről megvizsgálni magában az okot, ami fájdalmat okozott neki.

Az egész délelőttöt a szobájában töltötte. Elhatározta, hogy nem mutatkozik, amíg véget nem ér a találkozó. A legkevésbé Riobével szeretett volna összefutni. Nem akart arra gondolni, hogy a lány végül tényleg magához édesgeti Asliost. Vajon Frena ebbe beleegyezik?

– *Aslios már király* – válaszolta meg a kérdést Moram. – *Frena nem szól bele, ha nincs különösebb ellenvetése.*

Gabriela az ágyán fekvé a szemére szorította a tenyerét.

– De miért most? Nem tudtak várni?

– *Egy esküvőt nem lehet máról holnapra megtervezni.*

– Hé! Reggel még csak egy találkozóról volt szó, erre már esküvőről beszélsz! Aslios mindent ezerszer átgondol, mielőtt cselekszik.

– *Nincs mit gondolkoznia, ha segíthet a csillagon.* – Moram hangja könnyörtelenül csengett a lány fejében. – *A gyermekeik lesznek rá a biztosíték, hogy Serbenia nem marad vezető nélkül.*

Gabriela gyorsan felült. Fájt neki, hogy a fiú ilyeneken tűnődik.

– Biztos vagy benne, hogy ez történik? – kérdezte halkán.

– *Abban vagyok biztos, amit te gondolsz. Ne feledd, a kétségeidre felelek épp, nem pedig a tényeket közlöm.*

– Vagyis nem is biztos, hogy így lesz?

– *Te mit akarsz?*

Gabriela rámeredt az egyik asztalkán álló vázára, amiben néhány szál friss awe illatozott. Nem tudott volna őszintén válaszolni. Csak egy dologban volt biztos: ha tehette volna, visszapörgeti az időt, hogy az előző este máshogy érhesse véget.

– *Ez megoldás lenne?*

– Miért ne?

– *Képes volnál a feladatra?*

Gabriela eltűnődött. Aslios figyelmeztetése Ygnun, a megjegyzései a koráról, az, hogy semmit nem mondott neki a házassági terveiről, mind arra utaltak, hogy az idő véges, és nem várhat örökké ő sem. Serbeniának azonnali megoldás kell, amibe nem fér bele még néhány hónap. A Jég Hava ezúttal rémesen messzinek tűnt.

– Nem – válaszolt magának halkán. – Most nem nyerhetek.

Jóval ebéd után lépett ki a szobájából. Raza az ajtó előtt várta. A katona arca felderült, ahogy meglátta.

– Elmentek már a vendégek? – puhatolózott Gabriela.

– Nem járt ma itt senki – vont vállat a férfi. – Kitől hallottál ilyet? Épp elég a feszültség.

Gabriela keze lecsúszott a kilincsről, ahogy betette maga után az ajtót.

– Azt hittem... Lehet, hogy csak félreértettem. Milyen feszültség?

– Úgy tűnik, az ellenség ismét készül valamire – felelt Raza, miközben megindultak lefelé. – Aslios újabb figyelmeztetést kapott, hogy mondjon le a trónról, különben egy nagyobb sereggel találjuk szemben magunkat. Akármilyen dolga is volt, azt elhalasztotta.

Az ijesztő hírek ellenére a lány megkönnyebbült. Sajnálta, hogy egy fél napot emésztette magát, de így már máshogy látta a helyzetet. Ennek ellenére nem tehette meg, hogy nem foglalkozik a dologgal, elvégre, ha nem ma, akkor akár holnap is létrejöhet a találkozó.

Yd már várta az ebéddel. Úgy tűnt, fogalma sem volt róla, mennyire megijesztette barátnőjét a reggeli megszólalásával. Lein ezúttal nem volt vele, nyilván máshol kapott feladatot. Raza hajlott rá, hogy elkísérje Gabrielát egy sétára.

– Estig vissza kell érnünk – jegyezte meg, miközben ellenőrizte a kardját.

Úgy tűnt, kimondatlanul is ő lett Gabriela személyes testőre, amit a lány egyáltalán nem bánt. A férfi általában jókedvű volt, szeretett beszélgetni, de érezte, mikor kell hallgatnia. Miután váltott néhány szót a kastély kapujánál álló palotaőrökkel, védenccé mellé szegődött.

(...)

Szótlanul sétáltak el a falut kikerülő ösvényen a nagy domb irányába. Gabriela nem bánta, hogy ezúttal nem kellett senkivel sem beszélgetnie, örült a természet csendjének. Lassan haladtak, nem siettek sehova. A nagy fa még kopaszon is tiszteletet ébresztett benne. Mintha a növényóriás lett volna egész Morava, úgy takarta be ágaival a házakat. Ha még lombja is nő, valóságos védelmezője lett volna a falunak. Ahogy Gabriela végigmustrálta a rügytelen gallyakat, megkérdezte:

– Sosem volt rajta levél?

Raza karba font kézzel állt a törzs mellett. Vállára hulló hajába bele-belekapott az alkonyi szellő.

– A régi mesék szerint egyik napról a másikra lehullottak a levelei. Én még nem éltem, amikor ez történt. Pontosan így állt akkor is, ahogy most. Nem találták meg az okát, de Frena szerint a fa nem halott. Szunnyad.

Gabriela tűnődve hallgatta a magyarázatot. Arcát a feltámadó szél felé fordította, amikor halk süvítés hatolt át a száraz ágak zöreijén. Raza egyetlen pillanat alatt kirántotta kardját a hüvelyéből, és még épp időben eltérítette a nyílveesszőt, ami majdnem eltalálta Gabrielát.

– Futás!!

Hangosan fütyentett, miközben megragadta a lány karját. Felharsant a faluban az első sikítás. Gabrielát félelem kerítette hatalmába. Egy pillanatra hátranézett. Furcsa, vibráló, koromfekete felhőket látott, amik azelőtt nem voltak az égen. Raza még mindig szorosan fogta a kezét, így futottak tovább. Épphogy beértek a faluba, amikor a nyílzápor elérte őket. Raza behúzta magával az egyik ház takarásába, és zihálva nézték, ahogy több száz nyílveessző fúródik a házak tetejébe, a földbe, letarolja a virágokat, és leteríti a tehenek nagy részét. Az állatok fájdalmasan bögve estek össze borjaikkal együtt. A katona hangosan káromkodott. A faluból ismételtén felhangzó sikolyok miatt Gabriela elsápadt ijedtében.

Raza futni kezdett vele a nemrég újra felépített istálló felé. Gabriela látta, hogy sokan a földön fekszenek súlyos sérülésekkel, de nem állhatott meg segíteni. A katona nem hagyott időt neki, és belökte az építmény ajtaját. Újból fütyentett, mire a távolból egy feltűnően fehér, szürke foltos ló vágatott feléjük.

– Choa! – A férfi megvárta, hogy a paripa odaérjen, majd a kötőfékjénél fogva behúzta az istállóba. – Jó fiú!

Gabriela ijedten forgatta a fejét, ahogy félreállt a berohanó falusiak elől. Akiket nem talált el nyílveessző, sérült társaikat segítették be az építménybe. Kétségbeesés, félelem, értetlenség ült az arcokon. A lány már indult volna segíteni, de Raza megállította.

– Erre most nincs idő! Azonnal menj haza! Attakóvel!

– De...

– Most nem vitatkozom! Indulj! – Gabriela remegő kézzel elővett egy követ a zsebéből.

– És te?

– Itt maradok, hátha közelharcra kerül a sor. – A katona már fel is pattant Choa hátára. A ló orrából párafelhő csapott ki. – Mire vársz?!

A lány lehunyta a szemét. Gondolatait kitöltötte kastélybeli szobájának képe, amikor egy újabb sikítás miatt kiesett a koncentrációból. Már nem tudta megállítani a felvillanó attakövet. A következő pillanatban hideg szél csapott az arcába, és gyorsan körbenézett. A palota előtti mező végében állt, ahol az erdő kezdődött. A kastély nagyon messze volt tőle. Hálát adott annak, hogy két attakő volt nála, ezért gyorsan a zsebébe nyúlt.

– Ott van! – hallatszott az erdő felől.

Egy nyílveessző suhant el a válla mellett, mire az ijedtségtől eldobta az attakövet, amit épp előhúzott a zsebéből. A kövecske a sűrű fűbe esett. A halk sívítás miatt rohanni kezdett. A lombkoronák megrezzentek, ahogy a lezúduló nyílveesszők nagy részét felfogták az erdő fái. A lány akaratlanul is megvédte saját magát. Úgy pattantak le róla a nyílhegyek, mint annak idején az első földi támadás alkalmával. Ettől felbátorodva rohant tovább.

Éppen befordult volna a faluba, amikor üvöltözést hallott. Hirtelen irányt változtatott. Ha az ellenség itt van, akkor nem a falubeliekért jöttek, hanem érte. Nem sodorhatja veszélybe a többiekkel azzal, hogy meggondolatlanul berohan közéjük. Tudta, hogy a falu mellett van egy kisebb ösvény, ami Raza istállóját megkerülve a veteményes, majd a palota hátsó része felé visz. Minél messzebbre kell jutnia a falutól, mielőtt a víz ereje átveszi a teste felett a hatalmat, kitör belőle, és rommá dönti a falut. Olyan gyorsan futott, amennyire csak bírta.

A kastély felől hangos parancsszavakat hozott a szél, kardok csengése, kiáltások, lovak nyerítése hatoltak a fülébe.

Éles vijjogással Urba szállt vele szemben. Lábán hangosan csilingeltek a gyűrűk, ahogy a hatalmas sas elrepült felette. Gabriela a fák közül hangos és bosszús kiáltásokat hallott. Ugyanebben a pillanatban a palota felől egy kisebb csoport lóháton ülő alak tartott felé, közöttük Hanalin is, gazdájával a hátán.

Egyetlen perc alatt beérték. Aslios lehajolt a lányért, és megragadta a karját.

– Ugorj!

Gabriela engedelmeskedett. Ezzel egyidőben Aslios felrántotta maga elé. Féloldalasan ült a vándorlélek hátán, és ösztönösen belemarkolt Hanalin sörényébe. A fiú átkarolta, majd hangos parancsokat osztogatott a katonáknak. Gabriela oda se figyelt, inkább hátranézett. Urba a fák felett körözött. A következő pillanatban egy nagyobb csoport idegen katona rontott ki a fák alól. Íjaikon már feszültek a nyílveesszők, megcélozva a kis csapatot.

– Gabriela! – kiáltott Aslios, miközben Hanalin felemelkedett a levegőbe. – Urba elvisz valahova, amíg itt rendeződik a helyzet.

– Micsoda?! – A lány nem hitt a fülének. – Mégis hova?

– Az Urbán múlik. De itt nem maradhatsz, túlságosan veszélyes.

– Kinek? Neked vagy nekem? – Gabrielában forrt a düh. Már megint a szokásos.

– Fogadj szót, és menj, amíg lehet! – Aslios ekkor olyan éleset füttyentett, hogy a lánynak csengett a füle.

Néhány másodperccel később Urba szárnyalt közvetlenül Hanalin mellett.

– Nem akarok! – erősködött Gabriela. – Segíteni akarok! Nem vagyok gyáva!

– Tudom! – Aslios erőnek erejével áttette a lányt a sas hátára. – De most nem vitatkozok erről! – Tett egy intő mozdulatot a kezével, amivel parancsot adott a hatalmas madárnak.

A sas elkanyarodott a vándorlélektől. Olyan gyorsan szárnyalt, hogy Aslios nem hallhatta, amint Gabriela torkaszakadtából kiabál utána. Bár magasan jártak, látták, ahogy a faluból bátor moravai katonák özönlének elő, védőfalat vonva a házak köré, majd rátámadnak az idegen harcosokra. Kardcsattogás, kiáltás, gyermek sírás jutott el hozzájuk letről. A lány szeméből kibuggyantak a könnyek, hiszen Aslios nyilvánvalóan azért küldte el, hogy ne hozzon veszélyt a többiekre.

– Nem vagyok gyáva! Urba, tegyél le, kérlek! – A sas válaszul felvijjogott, és még magasabbra repült. – Lefelé! Lefelé!

Gabriela tudta, hogy a sas csak Asliosra hallgat, és amíg nem kap jelet, hogy leszállhat, nem is teszi meg. Tehetetlennek érezte magát, amikor hirtelen megvilágosodott. Hiszen a víz az ő eleme! Itt nem látja senki, ha ügyesen csinálja. Merész gondolat, de ha beválik, akkor másoknak, illetve magának is jót tesz. Az égen gomolyfelhők kavargtak, ezért arra koncentrált, hogy a víz színültig töltse a felhőket. A hatalmas viharfelhőből szinte azonnal ömleni kezdett az eső, egyre duzzasztva a palota előtt futó folyót, amely szinte már kilépett medréből, veszélyes árvízzel fenyegetve Moravát. Gabrielának újabb ötlete támadt.

– Urba, kérlek, vigyél közelebb! – mutatott a legfeketebb felhő felé.

A sas nem engedelmeskedett a kérésnek, ezért Gabriela más eszközhöz folyamodott. Tenyerét a sas hátára fektette, és Moram segítségével megszólította Urbát.

– *Segíteni akarok, de csak akkor megy, ha te is benne vagy. Kérlek, repülj közelebb a felhőhöz. Elmossuk az ellenséget, de ehhez el kell rejtőznünk. Csak veled sikerülhet. Mit szólsz?*

Urba felvijjogott. Gabriela érezte, hogy fordulnak. Az eső úgy esett, mintha dézsából öntötték volna. Hogy mi történik lent, nem láthatta a sűrű esőfüggöny miatt, vagyis őt sem vehette észre senki. Moram segítségével irányította a víz folyását. Érezte, ahogy a medréből kilépő folyam elragadja a több tucat ellenséges íjászt, akik az erdő fái között bújtak meg, és határozottan a folyó medre felé húzta őket. Pontosan tudta, hány testet sikerült elkapnia, és hogy azok már az Efe medrében hanykolódnak.

Amint a víz elhurcolta az ellenséget a magas hegyek felé, Gabriela utasította a hullámokat, hogy ne engedjenek el senkit, amíg a lehető legtávolabb nem kerülnek a falutól. A hátára tapadt a ruhája, hajából folyt a víz, de közben arra koncentrált, ami történni fog. Tenyerét még mindig a sas hátán tartotta, és érezte vele, mennyire örül, hogy segít neki. Urba élesen sívított a rajta átfutó érzelmek miatt, miközben erőteljes szárnycsapásokkal körözött a fekete felhő előtt. Gabriela addig várt, amíg megbizonyosodott róla, hogy az ellenséget elmosta a folyó.

A vihar ezután lecsillapodott, a vastag, sötét felhők lassan eloszlottak.

Alig egy perc elmúltával már sütött az alkonyi nap. Fénye és ereje lassan szárogatta a vizes földeket, a palota előtti folyó pedig már csak a meder felső részét nyalogatta. Mindenütt esőszag terjengett, az emberek a sérültekhez siettek, kerülgetve a házuk elé került hordalékot, faágakat, leveleket. Urba élesen felvijjogott, ahogy meghallotta lentről a füttyszót. Gabriela hátracsapta vizes haját. Már nem rejtették el a felhők, így nem kockáztatta meg, hogy megszáráítsa magát. Láta, hogy Frena ott áll a katonák között Raza istállója előtt, és alig várja, hogy Urba földet érjen.

– Hol voltál?! – esett neki aggódva. Végigtapogatta a lány arcát, amikor az lecsusszant a sas hátáról a talajra. Urba megrázta vizes tollait, ahogy eltűnt a súly a hátáról.

Gabrielának lehetősége sem volt válaszolni, mert hirtelen Aslios lépett ki az istállóból.

– Befelé! – mutatott dühösen a nyitott kapura.

A lány engedelmesen megindult, és áthaladt a szótlán katonák között. Belépett az üres építménybe, de már hallotta is, hogy a kapu bezárul mögötte. Aslios néhány lépéssel előtte termett.

– Mit műveltél? Hogy jutott eszedbe ilyen? Megőrültél?! – Hangja a kezdeti dühből értetlenkedésbe csapott át.

– Nem – válaszolt halkán Gabriela. Tudta, hogy ez a beszélgetés teljesen más véget fog érni, mint a legutóbbi. Most, hogy újra szilárd talajon állt, ő is örülségnek gondolta a tettét.

– Az ellenségeink szeme láttára parancsoltál a víznek! – folytatta Aslios. – Tudták, hogy odafent vagy! Láttak téged! Csak egyetlen egy élje túl a folyó sodrását, és máris rohan Tugához vagy akihez akar! Ha van egy kis eszük, akkor bármit kikövetkeztetnek a látottakból. Megbeszéltük, hogy nem fedjük fel magunkat, te pedig áthágtad a megállapodást.

– Honnan...

– Az ég a játszóterem! – dörögte a fiú, és egy pillanatra mintha maga a vihar szólalt volna meg rajta keresztül. – Minden, ami a levegőben történik, *bennem* történik.

Gabriela ezúttal nem a zavara miatt maradt csendben. Tényleg megijedt. Pillantása Aslios mérges tekintetével találkozott.

– Sajnálom...

A fiú felmordult. Hátat fordított, tett néhány lépést a karámkok felé. Kifújta magát, majd újra megfordult, és visszaállt a helyére.

– Soha többé nem teheted meg, hogy nyíltan használod a vizet. A katonák közül senki nem ismeri az erődöt, ahogy az enyémet sem. Dromnis az egyetlen kivétel, de ő is tartja a száját. Értetted? – Gabriela válla megroggyant a hangnemtől. Aslios soha nem beszélt vele ilyen keményen, de tudta, hogy megérdemli. Hallgatott, nem akart felnézni. – Mostantól kezdve csakis az én engedélyemmel hagyhatod el a kastélyt – jelentette ki a fiú határozottan. – Ha megszeged, akkor büntetést kapsz.

Gabriela hitetlenkedve hallgatta a szigorú szavakat. Mégis elfogadta a feltételt, és beleegyezően bólintott.

– Igenis, felség.

Aslios újra morgolódott egy keveset, aztán belenyúlt a zsebébe, ahonnan egy attakövet húzott elő.

– A szobádba mész – nyomta Gabriela kezébe. – A következő utasításig ott maradsz.

– Sérülteket láttam. Szeretnék...

– Rona és Aya gondoskodik mindenkiről – vágott közbe a fiú. – Ha akad súlyosabb seb, szólni fogok. Indulj!

Gabriela nem tehetett mást, bólintott. Marokra fogta az attakövet, és a szobájára gondolt. Mielőtt eltűnt volna, óvatosan felnézett, de csak Aslios hátát látta maga előtt. A villanás előtt lehunyta a szemét. A szobájába érve percekig még egy helyben toporgott. Az elhangzott szavak gondolkodóba ejtették. Jobban bántotta a tudat, hogy magára haragította Asliost, mint hogy megint szobafogságban van. Mivel jobb dolog nem jutott eszébe, nekiállt lehámozni magáról átázott ruháját. Miközben a fürdőjét készítette, elhúzta a száját.

A páratartalommal ezúttal nem volt gond.

Serbenia új korszakba lép.

Aslios visszafoglalta az őt megillető trónt, és készen áll, hogy egy fényesebb jövő felé vezesse a népet. A koronával járó felelősség súlya hatalmas terhet jelent számára, emellett trónra lépését sokan nem nézik jó szemmel.

Breduba és Aser Mor alantas szövetséget kötnek, majd együtt indulnak Serbenia megszerzésére. Seregeik útját erőszak, vér és halál kíséri.

Gabriela mindenben támogatja Asliost, viszont a fiú iránt táplált gyöngéd érzelmei összezavarják. Megpróbál a háttérben maradni, ám egyre több bizonyítékot kap afelől, hogy az ifjú uralkodó is hasonlóan érez iránta. Boldogságuk útjába azonban akadályok gördülnek, és Gabriela már egyáltalán nem biztos benne, hogy ő lehet a megfelelő társa Asliosnak. Szabad szeretniük egymást, vagy ezzel a pusztulásba taszítják Serbeniát?

A sors megadja a választ. Többször közbeszól, majd egy végzetes hiba miatt úgy tűnik, hogy a fiatalok reménye az életre örökké szertefoszlik.

Az ösvény napról napra veszélyesebb, de visszafordulni már lehetetlen.